

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

III. Christiani cum Paganis multa habuere communia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

nem. Itaque ciamat, Ceremonias nostras olere Paganismum aut Iudaismum, nosque eas ab Idololatriis aut Iudæis didicisse: Nostras non secus ac illorum sacras ædes, resplendere auro, fumigatas esse thure, & lampadibus atque candelis collucere, vt olim Iouis, Martis & Veneris Tempia. Pleni sunt istis querelis plurimi libelli, sparsi per orbem Christianum; qui adhuc hodie manibus vulgi teruntur. Is quoque qui nuper in describendis prærensibus Missæ tantum operæ perdidit, Ceremonias nostras ad Numam Pompiliū auctorem refert. Quum potius dicendum illi fuisset cum Tertulliano, Numam omnia à Iudæis mutuatum esse. Profecto tempus monet, vt ab hoc morbo iam conualecamus. Olim excusari poterat aliquo modo ista ignorantia, quum vos Mundum è somno suscitastis: nunc vero etiam mulierculæ argumenta vestra ridet, & imposturas vestras eminus etiam vident. Dabitne autem veniam mihi æquus Lector, vt agam non nihil de hisce Ecclesiæ Ceremonijs, quas Caluinus Ethnicas atque idololatrias malitiose appellat? Equidem nec iniucunda nec inutilis erit ista digressio ijs, quibus præcipue hunc meum laborem destinavi, quibus scrupulus aliquis iniecitur, quum vident eos, qui verum Deum adorant, ceremonias nonnullas obseruare ijs quoque vstratas, qui diabolum adorant.

III. Multæ fuerunt res bonæ & sanctæ (audite, qui Reformatos vos dicitis) Ethnicas nobiscum communes. Nam quum fuerint inter Paganos præclara quædam & sublimia ingenia, naturali rationis lumine insigniter præ ceteris collustrata: fieri non potest, vt non excellentes quosdam conceptus habuerint, quales nos multos agnoscimus, tum in constitutione Religionis ipsorum, tum in Reipublicæ administratione. Animam, inquit Tertullianus, multas res bonas ex se ipsa producere, quamuis non sit Christiana. Quas eam solam ob causam repudiare ac contemnere, quod ab istis auctoribus sunt inuentæ, inhumanum est. Primi Patres nostri, qui Ecclesiam Dei fundauerunt, ædificauerunt ac illustrauerunt, quum intelligerent, consuetudinem siue bonam, siue malam, difficillime, quidquid tandem facias, abrogari (nam vbi semel inualuit, vim obtinet legis) optimum rati sunt atque vtilissimum, an quas nonnullas ceremonias, quas Pagani ab Ecclesia Dei veteri rapuerant, retinere, destruen-

tes interim Idololatriam, & vanam istam Religionem, qua addicti erant superstitione adorationi peregrinæ illius & insociabilis Deorum pluralitatis, quæ annis ter mille sexcentis & amplius mundum infatuauerat. Itaque quum vellet Crucem Christi erigere, non sunt demoliti semper magnifica palatia atque ædificia, dijs illorum dedicata, sed vnus viuens Dei honoricadem consecrauerunt. Sanctus Martialis, qui Apostolorum tempore vixit, transiens per ciuitatem nostram Burdegalensem, Altare quoddam, quod Deo cuidam ignoto dedicatum ibi reperiebat, vero Deo consecrauit, quem sub titulo & memoria Sancti Stephani Protomartyris cognoscendum ipsis proponebat. Idem fecerunt Apostoli & eorum successores, peragrantes orbem terrarum, ad conuertendos populos: quos tamen noui isti Euangelistæ eo nomine criminantur. Balæus certe testatur in vita Bonifacij IV. Romani Pontificis, hunc ab Imperatore Phoca Phanthœon templum, plenum falorum deorum & idololatriæ sordibus impetrasse, vt loco Cybeles falorum deorum Matris, Maria Mater Iesu Christi Seruatoris nostri, vna cum SS Martyribus, ibi coleretur atque adoraretur? Horribilis mutatio, & doctrinæ D. Pauli repugnans! efficere, vt quod consecratum fuerat Idolis, in sacrasanctum vsum à Christianis conuertatur. Sic isti accomodant loca Scripturæ. Sic calumniantur maiorum nostrorum sanctas actiones, qui ductu Spiritus sancti, ad gloriam Dei, & honorem Ecclesiæ ipsius omnes gressus suos, omnia consilia sua instruerunt. Interim non potest eos latere, Deum ipsum in Lege Mosæica præcepisse, vt ex spolijs Ægyptiacis Templum sibi exstrueretur. Nec vero, vt istis placet, Paganismum ab inferis reuocarunt, eo quod ceremonias quasdam ex eodem retinuerunt: id rursus vindicantes, quod illi furati fuerant ex Lege Mosæ, & ex Synagoga, quæ prisca nostri Patres voluerunt honorifice sepelire, multas res bonas, quæ illo tum fuerant, ad suos vsus transferentes. Quo pacto paulatim progredientes, pulcherrimum illum ordinem, qui in Ecclesia cõspicitur, stabilierunt. Id quod breui aliquo temporis spatio, & velut vno momento fieri ita publice non potest. Nam quemadmodum in veteri Lege exornationes & solennitates cultus diuini quadringentis circiter annis demum post obitum Mosæ fuerunt introductæ ita tribus illis primis seculis,

lis, quæ Constantini tempora præcesserunt, durâ-
te persecutione, coacti sunt Christiani simplici
Dei cultu contenti esse, impediri quo minus pos-
sent solemnem eius ordinem constituere, ut postea
factum est, quom per conversionem Imperatorum
pax contigit Ecclesiæ, ita ut iam possent cum Gen-
tilibus pari Marte congredi. Quapropter frustra
se cruciat Plessæus, dum conatur ostendere, eum
Dei cultum, qui hodie viger in Ecclesia Christia-
na, ab initio talem non fuisse. Neque enim ignora-
mus, tenuitatem illam, quæ tunc laborabat Ecclē-
sia, exiguum Christianorum numerum, & igitur
denique persecutionum obstidisse, quo minus
Templa ista magnifica ædificarent, eaque tantis
opibus & tam pulchro ornatu instruerent, & tanto
cum apparatu Deum colerent: & nihilominus ra-
men cultus idem fuit, condecoratus postea multis
ceremonijs & diuitijs, impleto scilicet eius rei
tempore, ab Esaiâ prædicto.

IV. Sane quæ pulchra sunt, semper pulchra sunt:
verum ut adamas aut pyropus bracteolæ impo-
situs, fulgorem acquirit multo maiorem nativo: ita
cultum diuinum multo augustiorem efficit pul-
chrum sanctarumq; illarum ceremoniarum ac-
cessio, quamuis apud Ethnicos etiam bona parte v-
sitarum, sub quibus sublimissima & præstantissi-
ma mysteria, non secus ac vix sub vinearum pam-
pinis, abscondita latent. Sed quantumuis insit illis
pulchritudinis, erraticis tamen istis ingenijs non
sapiunt. Squalorem, inquit, & situm redolent.
Qua in re non absimiles mihi videntur illis, qui ad-
eo delicatos oculos habent, ut non dignentur as-
picere tabulam aliquam, Michaelis Angeli, aut
Raphaelis, aut Titiani diuina manu pictam, pro-
pterea quod omnia atrodenstempus æuum ali-
quem aut pallorem colorum induxit. Neque enim
idonei sunt oculi illorum ad faciendum iudicium
de admirabilibus lineamentis, quæ apparent in an-
tiquitate, sub carie tabularum istarum pulcerra-
marum, vetustate & fumo pæne corruptarum. Et
quemadmodum nihil interest, siue febricitantem
imponas aureo preciosoque lecto, siue culcitæ
stramentitiæ; quietem enim nec hic nec illic inue-
niet, sed modo in hoc, modo in illud lectus lecti se-
se volutans non poterit in vno aliquo loco quies-
cere, propterea quod quocumque tandem recum-
bat, ubique eum comitatur morbus suus, nec vs-
quam ab eo recedit anxia & morosa febris: Ita vo-
bis quoque ô noui Christiani, quemcunque ran-
dem cibum apponamus, nihil palato vestro sapit,

& quidquid infunditur ex vna parte, ex altera, ve-
lut dolia Danaïdum, rejicitis.

V. Non desunt ex nouæ istius Religionis secta-
toribus, qui scrupulo aliquo conscientiæ percussi,
alij hoc, alij illud confitentur ac concedunt di-
centes plerique, vltterius, quam oportuerit, fal-
cem immisissam fuisse in eas res, quæ plurimum
habent sanctitatis pietatisque, non decuisse om-
nes illas ceremonias relegare, quæ in Ecclesiæ
Romana longa iam annorum serie vigerunt,
quæ oculos nostros erudiunt, quemadmodum
verbi prædicatio, aures; considerandam fuisse
ipsam ceremoniarum substantiam, quom sint my-
stica, & rerum diuinarum significationem con-
tineant. Verum, inquit, Ethnici & Idolola-
træ earum sunt auctores, easque, ad cultum fal-
sorum deorum suorum procederunt. Et honor
illis deferretur is, quem non merentur. Dicen-
dum erat vobis, non auctores earum fuisse Ethni-
cos, sed imitatores quosdam ac mimos Diabo-
lus enim, simia indolem referens, quæ gestu co-
natur exprinere quidquid videt, volens amula-
ri Creatorem suum, ad decipiendos homines,
multas sanctissimas ceremonias à filijs Dei mu-
tuatus est, easque metamorphosi quadam ne ag-
noscerentur, transformauit. Econtrario autem
ad decipiendos Christianos, easdem illas cere-
monias, quom sint illi extortæ è manibus, pro-
fus è medio tollere aggreditur. Diabolum in-
quit iustius sub finem primæ suæ Apologiæ, in-
ter Paganos baptismo quoque vti, & militum
suarum frontem eodem signo signaculo signare
(signum Crucis intelligens) panis oblationem &
resurrectionis memoriam itidem ut inter Chri-
stianos celebrari. Et Tertullianus, Diaboli frau-
dem & malitiam inde ait cognosci, quod à vero
Dei cultu quædam mutuetur, ut ad fidem perti-
nere Christianam videantur Religionem nostram
talem vos representatis, Calvinistæ, ac si de-
sumta esset ex Paganismo, eaque est quotidiana
vestra exprobratio. Primis Christianis ideme-
uenit: nam impius ille Apostata, & Philosophus
Celsus, discipulus magistri voluptatis Epicuri,
ducti zelotypia quadam, quod præclarum illum
Christianorum ordinem viderent, affirmabant
circiter annum Seruatoris centesimum sexagesi-
mum, pulcherrimum quodque quod in Christia-
norum Religione vigeret, id eos ab Ethnicis tam-
quam clientelari iure possidere. Hoc iudicium
esse facti in ipsorum bona admissi. Omnes illas
vocium